

[Ellinger.]

anbefale dette Lovforslags Vedtagelse. (*Socialministeren* [Steincke]: Jo.) Ja, Ministeren kan naturligvis ikke bestride, at han vilde det, og jeg bestrider det heller ikke; jeg siger blot, at jeg efter mit Kendskab til Forholdene ikke er sikker paa, at han vilde gøre det.

For øvrigt maa man i denne Sag ogsaa regne med den offentlige Menings Indflydelse; den er jo ret betydelig nu om Dage. Foruden at der naturligvis i Henhold til gældende Reglementer kan ske sanitært Tilsyn med den Slags Hjem, kan jeg ikke tro andet end, at den offentlige Mening, for saa vidt der virkelig skulde være noget væsentligt at anke over med Hensyn til Hjemmenes Drift og Indretning, vilde give sig til Kende paa en saadan Maade, at der vilde ske Forandringer deri.

Jeg mener altsaa, at Øjeblikket ikke er betimeligt til Gennemførelsen af Lovforslaget, og jeg finder det naturligt, at dette Spørgsmaal løses i Forbindelse med Sociallovgivningen. Nu vil den højtærede Minister dertil sige — det vilde jeg i alt Fald gøre, hvis jeg var Socialministeren —: Ja, Tak skal De have, men Sociallovgivningen vil De jo ikke gennemføre. Jeg for mit Vedkommende havde nu ønsket, at det havde været muligt at gennemføre Socialreformen, selv om det ikke netop var blevet i den Skikkelse, i hvilken den højtærede Minister har fremsat Forslaget. Men de økonomiske Forhold, som vi desværre er kommet ind i, sætter jo Bom for Gennemførelsen af meget nyt og godt. Jeg vedstaar aabent, at jeg finder, der er meget godt og solidt i den højtærede Ministers Socialreform, naar man gaar den efter i Sømmene, at der er et godt Grundlag for en Lovgivning. Men nu er de økonomiske Forhold jo desværre af en saadan Karakter, at man ganske naturligt maa være meget varsom med at forøge de sociale Udgifter. Disse Bemærkninger gør jeg, for at Ministeren ikke overfor mig skal gøre den Betragtning gældende, som jeg vilde gøre gældende overfor den Mand, der henviste det foreliggende Lovforslag til Behandling i Forening med Sociallovgivningen.

Veistrup: Selv om der ikke er kommet nogen stærk Uvillie til Orde overfor dette Lovforslag — det vilde jo ogsaa være unaturligt, om dette var Tilfældet —, kan man heller ikke paastaa, at Velvillien har været overvældende. Jeg skal imidlertid ikke bruge saa forfærdelig mange Ord for

at motivere min Tilslutning til Lovforslaget, thi det vilde ganske sikkert blive, om jeg saa maa sige, spildte Ord paa Ballelars. Jeg vil dog gerne pege paa, at de Personer, som dette Lovforslag søger at komme til Hjælp, er nogle af de daarligst og vanskeligst stillede indenfor vort Samfund. Hjemløsspørgsmaalet er vel et af de senere Aars uhyggeligste sociale Problemer. Aarsagen er ganske simpelt den ulykkelige Arbejdsløshed med deraf følgende manglende Arbejdsfortjeneste, i den Grad manglende, at mange af de paagældende ikke er i Stand til at skaffe sig Tag over Hovedet. Og de Mennesker, der er saaledes stillet, vil med de klimatiske Forhold, vi er underkastet, ikke være i Stand til i det lange Løb at opretholde Livet paa anstændig Vis. Der kan ikke være Tvivl om, at dette, at Mennesker, særlig unge Mennesker, skal gaa paa Gaden uden at have et nødtørfigt Opholdssted, som de kan kalde et Hjem, selv om det ogsaa kun er et midlertidigt Hjem, ikke vil undlade at sætte sit Præg paa de paagældende. Det er derfor et Spørgsmaal, som Samfundet ikke kan lade haant om, som om det var noget, der slet ikke vedkom andre end de paagældende Personer. Jeg tror heller ikke paa, at det private Initiativ som Forholdene har udviklet sig, vil være i Stand til fuldstændig at løse denne Opgave, hvis Løsning i de senere Aar netop er blevet saa stærkt paakrævet.

Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa to Ting, for det første at skabe Orden og rimelige Forhold i de Herberger eller Logihuse, som allerede forefindes, og for det andet, at Stat og Kommune eventuelt træder hjælpende til, hvis der trænges til Udvidelse af bestaaende Herberger eller Indretning af nye. Men dette fører atter med sig, at man maa kræve en vis Kontrol med disse Virksomheder. Forudsætningen for en saadan Kontrol bør ikke alene være, at Stat eller Kommune yder Støtte, de private Virksomheder kan ofte ogsaa trænge til et vist Tilsyn.

Enkelthederne i Forslaget skal jeg ikke beskæftige mig med; den højtærede Socialminister har jo gjort Rede for dem, og de er tillige omtalt af ærede foregaaende Ordførere. Der er jo gjort et stort Forarbejde for at skabe et forsvarligt og forstandigt Grundlag for denne Sags Løsning. Det hindrer selvfølgelig ikke, at der kan være delte Meninger om Enkeltheder, men jeg synes ikke, at dette er det afgørende. Det afgørende er, om man maa anse det for nødvendigt at komme disse Samfundets Stif-